

Beszéd a Zrínyi szoboravatón és laktanya névadáson

Tisztelt Ünneplő Közösség! Honvédtisztjelöltek!

Különös súlya van annak, hogy most a honvédelem rendszerének és benne a honvédtisztképzésnek a megújításakor újra gróf Zrínyi Miklóstra emeljük a tekintetünket, s őt állítjuk magunk elé példaképül.

Zrínyi korában úgy tűnt, a két pogány közt egy hazáért vérző magyarság helyzete megoldhatatlan. Úgy tűnt, hogy a két világbirodalom határvidékén békében is állandó harcokban őrlődő országnak nincs esélye arra, hogy fordítson a dolgok menetén. Arra ítéltetett, hogy lassan pusztuljon el.

A költő és hadvezér, s mindazok, akik őt tekintették valamiképpen igazodási pontnak, nem voltak hajlandók elfogadni ezt a sorsot. De a menekülést, a „kiszállást” sem tartották megoldásnak. „Elfussunk”? – teszi fel a kérdést az Áfiumban. „Nincs hová” – adja meg a választ. Ez a hazánk. Ha pedig ez a hazánk, és nem akarunk elfutni sem, akkor dolgozni és küzdeni kell érte.

Gróf Zrínyi Miklós korában a változás azon múltott, hogy lesz-e az országnak hadserege. Lesznek-e olyan emberek, akik hajlandók megtanulni a katona mesterség korszerű szabályait, és lesznek-e olyanok, akik hajlandók szolgálni a hazát – mindhalálig.

A költő és hadvezér életében egyszer kapta meg a lehetőséget, hogy bizonyítsa nem mindennapi képességeit – s ő a lehető legtöbbet hozta ki ebből a lehetőségből. Ismerjük Új-Zrinyivár történetét, ismerjük az Eszéki hídra mért, nagy jelentőségű csapás históriáját és ismerjük Kanizsa sikertelen ostromának eseményeit is. Tudjuk azt is, hogy egy nagyhatalmi játszma rövid idő alatt semmivé tette mindazt, amit egész életén át épített, amiért addig küzdött.

Elbukott? Ezzel kapcsolatban érdemes felidéznünk gróf Bethlen Istvánnak egy gondolatát:

„Más nemzetek boldogabb sorsban vannak, mint mi; ők azokat a fiaikat ünnepelhetik, akik nemzetüket gazdagították, boldogabbá, hatalmasabbá teheték, országukat gyarapíthatták, kiknek élete munkáját siker koronázta. A mi nemzetünknek az utolsó 400 év óta csak mártírjai vannak és történelmi nagyjaink kevés kivétellel bukásuk és mártíromságuk révén váltak halhatatlanokká. Zrínyi Miklós a költő, Rákóczi Ferenc, Széchenyi István, Kossuth Lajos, Tisza István élete egy-egy tragédia; az ügy, amelyért harcoltak elbukott, és az üggyel buktak el ők is. (...)”

Néhány sorral lejjebb így folytatja:

„A kitűzött célt rendszeren el nem érik; az ügy, amelyért küzdenek, elbukik, de a nemzet a katasztrófából újra életre kel, mégpedig azoknak az eszméknek a jegyében, amelyekért küzdöttek és vérüket ontották. Földi poraikból az ő sírhantjukon új virágok nyílnak, amelyek lassan gyümölcsöt teremnek az új generáció számára.”

Honvédtisztjelöltek!

Nem a mártíromság idejét éljük. Ellenkezőleg: nekünk kell a nemzet javára fordítanunk a szóban forgó gyümölcsöket. Nem élünk könnyű időköt – mindannyian tapasztaljuk, hogy mivel kell megküzdenünk a honvédelem rendszerének megújításakor. Mindannyian tudjuk, milyen falakat kell áttörnünk, milyen balítéleteket kell megváltoztatnunk, milyen elképesztően nagy munkát kell elvégeznünk.

Sokan azt mondják: ez a feladat megoldhatatlan. Megoldhatatlan egyebek mellett anyagi eszközök hiányában. Mi azonban nem vagyunk hajlandók elfogadni ezt a kijelentést: ez a mi hazánk, a mi honvédségünk. Hajlandók vagyunk dolgozni és küzdeni érte. Az elmúlt két esztendő azt bizonyítja, hogy ha valaminek kellően elkötelezetten, a szakma szabályai szerint látunk neki, a dolgok igenis megváltozhatnak.

Honvédtisztjelöltek!

A világ, amelyben élünk hihetetlenül gyorsan változik. A 20 esztendővel ezelőtti egypólusú világ mára sokpólusúvá lett. Naponta keletkeznek új, sosem gondolt biztonsági kihívások. Hazánk tíz évvel ezelőtti kedvező gazdasági helyzete, mára egy szorongató kényszerpályává vált, amelyből hatalmas erőfeszítések árán igyekszik kitörni az ország, és csak lépésről lépésre tud előre haladni. Az elmúlt időszakban nagy átalakulásoknak voltunk tanúi – de mindannyian tudjuk, hogy a régi módon nem mehettek tovább a dolgok: Magyarországot meg kell újítanunk.

Mindaz, ami itt az egyetem ügyében az elmúlt időben történt, ezt a célt szolgálta. Minden átalakulás, minden újjászületés sok munkával és sok nehézséggel jár. Az, hogy mi lesz ennek a folyamatnak a végeredménye, bizonyosan függ azoktól a keretektől, amiket lefektettünk. De bizonyosan függ minden egyetemi polgártól, hogy milyen étellel tölti meg ezeket a kereteket. És nagyban függ tőletek. Tőletek, akik itt, a Ludovika Zászlóaljban szolgáltok, s akik majd a honvédséget vezetni fogjátok egy napon.

S ha feltesszük a kérdést, mi az, ami ebben a gyorsan változó világban állandó, arra csak egy feleletet adhatunk. Maga az ember. Az ember, aki elkötelezetten végzi a munkáját, aki elkötelezetten szolgálja a hazáját. Az ember, a honvéd, a honvédtiszt, akire mindig számíthat a hazája – akármi történjék is.

Jó időkben vagy rossz időkben a hazának mindig szüksége van azokra, akik szolgálják mindhalálig. Akik szolgálnak, akik megteszik

a magukét a hétköznapokban és megteszik akkor is, amikor nagy időkben nagy dolgokat kell megtenniük. Nekik köszönhetjük megmaradásunkat.

Honvédtisztjelöltek!

Amikor erre a szoborra emelitek a tekinteteket, amikor halljátok a laktanyátok nevét, mindig jusson eszetekbe ez a küldetés. A küldetés, amire – Zrínyi szavaival – szabad akaratból adtátok magatokat. A küldetés, amit napról napra, hétről hétre, hónapról hónapra, évről évre kell összeraknotok egy életen át.

A hazáért – mindhalálig!